Lietas arhīva Nr. 102AA-0031-19/14
ECLI:LV:KUAT:2019:0425.169005519.7.S

SPRIEDUMS
Liepājā 2019.gada 25.aprīlī

Kurzemes apgabaltiesa:
tiesnesis referents K.Līcis
tiesneši I.Rozīte, D.Aktumanis

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par **/pers. D/,** personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.[15] panta astoto daļu, sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 15.februāra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2019.gada 6.janvārī Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patruļpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas jaunākais inspektors Valsts amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr. PC 300260 (turpmāk – Protokols) par to, ka /pers. D/ 2019.gada 5.janvārī plkst. 22.52 Ventspilī, Kuldīgas ielā stāvlaukumā pretī ēkai Nr.24 virzienā no Kārļa ielas un Lielās ielas pusi atpakaļgaitā vadīja transportlīdzekli /TL marka/, ar valsts reģistrācijas numur /reģistrācijas numurs/un atteicās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai un narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Protokolā norādīts, ka ir pārkāpts Ceļu satiksmes likuma 25.panta 2.[1]daļas 4.punkts, kā arī secināts, ka /pers. D/ ir izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149.[15] panta astotajā daļā (lietas 3.lapa).

Ar Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 15.februāra spriedumu (turpmāk – Spriedums) /pers. D/ atzīts par vainīgu pēc Latvijas APK 149.[15] panta astotās daļas un sodīts ar administratīvo arestu uz 11 (vienpadsmit) diennaktīm un naudas sodu 1200 *euro*, atņemot transportlīdzekļu vadīšanas tiesības uz 4 (četriem) gadiem (lietas 57.- 64.lapa)

Par minēto spriedumu apelācijas sūdzību iesniedzis /pers. D/, lūdzot nozīmēt rokraksta ekspertīzi 2019.gada 5.janvāra medicīniskās pārbaudes protokolam Nr.197 un Nr.2, lai noteiktu, vai tos rakstījusi viena un tā pati persona /pers. F/, kā arī lūdzot atcelt Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 15.februāra spriedumu un izbeigt administratīvo lietvedību.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka ar lietā esošajiem pierādījumiem ir pierādīts, ka medicīniskās pārbaudes protokoli neatbilst patiesajai medicīniskās pārbaudes gaitai. Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz Latgales apgabaltiesas 2019.gada 10.janvāra spriedumu lietā Nr.126036518, ar kuru tika izbeigta lieta pēc Latvijas APK 149.[15]panta astotās daļas un persona attaisnota, norādot, ka pamats atzinumam, ka persona atteikusies no medicīniskās pārbaudes, ir atbilstoši sastādīts medicīniskās pārbaudes protokols.

Tāpat sūdzības iesniedzējs norāda, ka ar /pers. F/ liecībām tiesā ir pierādīts, ka ārste ir piedāvājusi tikai alkohola ietekmes pārbaudi, nemaz neveicot narkotisko vielu ietekmes pārbaudi. Saskaņā ar /pers. F/ liecībām, viņa vispirms piedāvāja veikt alkohola ietekmes pārbaudi, bet pēc tam abus medicīniskās pārbaudes protokolus aizpildīja saskaņā ar alkohola ietekmes pārbaudes konstatējumiem. Sūdzības iesniedzēja ieskatā to, ka abi protokoli tika aizpildīti vienlaicīgi, neveicot medicīnisko pārbaudi uz narkotikām, apliecina fakts, ka abas pārbaudes ir sāktas vienlaicīgi plkst. 23.55. Turklāt katrs no medicīniskās pārbaudes protokoliem ir aizpildīts ar citu rokrakstu, kas nozīmē, ka tos vienlaicīgi aizpildīja divas personas.

Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz to, ka tiesa spriedumā atzinusi par pieļaujamiem rupjus Ministru kabineta noteikumu Nr.719 "Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmi" pārkāpumus, tas ir, neatbilstoši minētajiem noteikumiem sastādītus medicīniskās pārbaudes protokolus.

Tiesa nepamatoti atzina alkohola ietekmes pārbaudi par tiesisku, lai arī ir pierādīts fakts, ka nav piedāvāts veikt izelpotā gaisa pārbaudi ar alkometru. Ministru kabineta noteikumu Nr.719 27.punktā norādīti iespējamie atzinuma veidi. Savukārt šo noteikumu 27.11.punkts paredz atzinumu - atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs, kā arī izelpotajā gaisā. Turklāt Vidzemes apgabaltiesa ar 2016.gada 1.decembra spriedumu lietā Nr.121000716 izbeidza administratīvo lietvedību, jo nevar notikt atteikšanās no pārbaudes, ja nemaz nav piedāvāta izelpotā gaisa pārbaude.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā tiesa sašaurināti tulko prasības pret medicīniskās pārbaudes veicēju. Ārste /pers. F/ nepārzina kārtību, kādā veicama medicīniskā pārbaude, jo viņa nav izgājusi apmācību un viņai nav attiecīgs sertifikāts. Līdz ar to ārstes veiktās pārbaudes nav derīgs pierādījums (skatīt Zemgales apgabaltiesas 2014.gada 30.jūnija spriedumu lietā Nr.137003714 un Vidzemes apgabaltiesa 2015.gada 10.decembra spriedumu lietā Nr.138004115).

Turpmāk sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa ir ignorējusi to, ka nemaz nav noticis ceļu satiksmes negadījums saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 1.panta 7.punktu, līdz ar to nav arī administratīvā pārkāpuma sastāva. Šāds viedoklis izteikts arī Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 19.decembra spriedumā lietā Nr.130070415.

Turklāt tiesa nav vērtējusi cēloniskās sakarības neesamību starp transportlīdzekļa vadīšanas faktu un pārbaudes veikšanu, kas ir pretrunā judikatūrai, piemēram, Zemgales apgabaltiesas 2017.gada 21.septembra spriedums lietā Nr.107001417.

Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz to, ka atteikšanās no medicīniskās pārbaudes saskaņā ar lietā esošo medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.2 nav notikusi. No 2019.gada 5.janvāra medicīniskās pārbaudes protokola Nr. 2 par alkohola ietekmes pārbaudi (turpmāk- Protokols Nr.2) ir skaidri redzams, ka nav notikusi atteikšanās, jo nav piedāvāts veikt izelpojamā gaisa pārbaudi un nav saprotams, kādas bioloģiskās vides analīze tikusi piedāvāta un vai vispār ir tikusi piedāvāta. Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz Vidzemes apgabaltiesas 2016.gada 1.decembra spriedumu lietā Nr.121000716, ar kuru izbeidza lietu un attaisnoja personu par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes veikšanas, jo ārstniecības iestādē personai nebija piedāvāts veikt

alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpotajā gaisā.

Ministru kabineta noteikumu Nr.719 16. punktā noteikts, ka alkohola ietekmes koncentrāciju nosaka izelpojamā gaisā veicot divus mērījumus un laboratoriski, kādā no bioloģiskajām vidēm (asinis, urīns, siekalas). Savukārt minēto noteikumu 17.punktā noteikts, ka, ja pārbaudāmais transportlīdzekļa vadītājs atsakās veikt mērījumus alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā vai nodot asins paraugu laboratoriskiem izmeklējumiem, vai mēģina veikt darbības, kas var mainīt medicīniskās pārbaudes galīgo rezultātu, ārsts šo faktu ieraksta medicīniskās pārbaudes protokolā. Par citas bioloģiskās vides paraugu (urīns, siekalas) nodošanu lemj ārsts. Tādējādi no minētā secināms, ka atteikšanās no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai ir tikai tad, ja notiek atteikšanās veikt gan izelpotā gaisa pārbaudi, gan asins nodošanu.

Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz to, ka Protokola Nr.2 24.1., 24.2. un 24.3. punktu ailes nav aizpildītas, kā to nosaka Ministru kabineta noteikumi Nr.719, nav norādīts ne mērierīces nosaukums, ne tās sērijas numurs, tādējādi sūdzības iesniedzējam netika piedāvāts veikt izelpojamā gaisa pārbaudi, jo nebija alkometra, ko ārste atzina tiesas sēdē. Tāpat netika piedāvāts nodot analīzes. Līdzīgā lietā ar Daugavpils tiesas 2018.gada 29.augusta spriedumu lietā Nr.112020818 personu attaisnoja.

Atsaucoties uz Ministru kabineta noteikumu Nr.719 27.11.punktā noteikto, sūdzības iesniedzējs norāda, ka ārste Protokola Nr. 2 26.punktā devusi neatbilstošu atzinumu, ka viņš atteicies no medicīniskās pārbaudes, jo medicīniskā pārbaude netika veikta saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.719, jo netika piedāvāts veikt izelpojamā gaisa mērījumus. Arī tiesa spriedumā atzinusi, ka, sastādot medicīniskās pārbaudes protokolu Nr.2, ir pieļauti Ministru kabineta noteikumu Nr.719 pārkāpumi (iztrūkst ieraksti, kas attiecas uz portatīvo izelpas mērierīci), bet attaisno šos pārkāpumus, piešķirot lielāku ticamību policijas un ārstes sniegtajiem paskaidrojumiem, ka viņš uzreiz kategoriski atteicies no pārbaudes, nevis medicīniskās pārbaudes protokolā norādītajam. Tādējādi tiesa rupji pārkāpusi Latvijas APK 243.panta piektajā daļā noteikto.

Turpmāk sūdzības iesniedzējs norāda, ka lietā esošais 2019.gada 5.janvāra medicīniskās pārbaudes protokols Nr.197 ir nepieļaujams pierādījums. Ar ārstes /pers. F/ liecībām tiesā ir pierādīts, ka viņa ir piedāvājusi tikai alkohola ietekmes pārbaudi (turklāt nepilnīgi), nemaz neveicot narkotisko vielu ietekmes pārbaudi. Saskaņā ar viņas liecībām ārste vispirms piedāvāja veikt alkohola ietekmes pārbaudi, bet pēc tam abus medicīniskās pārbaudes protokolus aizpildot saskaņā ar alkohola ietekmes pārbaudes konstatējumiem. Tas, ka abi protokoli tika aizpildīti vienlaicīgi, neveicot medicīnisko pārbaudi uz narkotisko vielu ietekmi, apliecina fakts, ka abas pārbaudes ir sāktas vienlaicīgi plkst. 23.55. Turklāt katrs no medicīniskās pārbaudes protokoliem ir aizpildīts ar citu rokrakstu, kas nozīmē, ka tos vienlaicīgi aizpildīja divas personas.

No 2019.gada 5.janvāra medicīniskās pārbaudes protokola Nr.197 par narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanu (turpmāk - Protokols Nr.197) ir skaidri redzams, ka, lai gan tajā ir norādīts ārstes /pers. F/ vārds, kura veikusi arī medicīnisko pārbaudi alkohola noteikšanai, protokols ir aizpildīts pilnīgi citā rokrakstā, kas liecina par to, ka pārbaudi ir veikusi cita persona un nav iespējams noteikt vai šī persona saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.719 ir tiesīga veikt šādu pārbaudi un sniegt atzinumu. Tādējādi Protokols Nr.197 ir nepieļaujams pierādījums.

Atsaucoties uz Ministru kabineta noteikumu Nr.719 14. un 15.punktā noteikto, sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir gadījumi, kad ārstniecības iestādes izdomā likumam pretēju kārtību, ka nesertificēts ārsts, it kā darbojas sertificēta ārsta vai sertificēta narkologa uzraudzībā. Ministru kabineta noteikumi Nr.719 neparedz šādu patvaļīgu kārtību. Savukārt līdzīgā lietā ar Kurzemes apgabaltiesa 2016.gada 15.februāra spriedumu lietā Nr.14002815 personu attaisnoja un lietu izbeidza. Tādējādi secināms, ka nekādi ārstniecības iestādes iekšējie normatīvie akti un līgumi par nesertificētas personas uzraudzību nevar aizstāt Ministru kabineta noteikumu Nr.719 14.punktā noteiktos sertifikātus, un medicīniskās pārbaudes protokols ir jāaizpilda pašam ārstam, tādējādi apliecinot, ka viņš ir veicis pārbaudi.

Sūdzības iesniedzējs vērš uzmanību uz to, ka Protokols Nr.197 ir aizpildīts uz neatbilstošas Ministru kabineta noteikumu Nr.394 8.pielikuma veidlapas, lai gan bija jāaizpilda uz Ministru kabineta noteikumu Nr.719 2.pielikuma veidlapas, jo tikai Ministru kabineta noteikumi Nr.719 paredz medicīniskās pārbaudes veikšanu transportlīdzekļa vadītājam un ir atšķirīgi no Ministru kabineta noteikumiem Nr.394. Tiesa spriedumā vispār nav argumentējusi to, kāpēc uzskata, ka medicīniskās pārbaudes protokols Nr.197 ir noformēts atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr.719 prasībām. Tiesa ignorējusi, ka pārbaudes protokoli sastādīti pilnīgi atšķirīgos rokrakstos, norādot vien to, ka /pers. F/ apstiprināja, ka abus pārbaudes protokolus pati sastādījusi un ka uz tiem ir viņas zīmogs un paraksts.

Turpmāk sūdzībā norādīts, ka /pers. F/ nebija tiesības sniegt atzinumu, jo nav sertificēta narkoloģe. Saskaņā ar Veselības ministrijas Veselības inspekcijas mājaslapā publiski pieejamo Ārstniecības personu un ārstniecības atbalsta personu reģistru šai ārstei nav ne attiecīgās metodes sertifikāts, ne arī viņa ir sertificēts narkologs.

Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr.719 14.punktu medicīnisko pārbaudi drīkst veikt tikai sertificēts narkologs vai citas specialitātes ārsts, kurš ir apguvis attiecīgo medicīniskās pārbaudes metodi alkohola koncentrācijas noteikšanai asinīs un ir ieguvis attiecīgu ārstniecisko un diagnostisko metožu sertifikātu. Saskaņā ar Ministru kabineta noteikumu Nr.719 26.punktu atzinumu drīkst sniegt tikai pārbaudi veikušais ārsts, kuram ir 14.punktā norādītais sertifikāts. Ņemot vērā, ka /pers. F/ nav šāda sertifikāta un viņa nav apguvusi attiecīgo pārbaudes metodi, ir pieļautas rupjas kļūdas, veicot medicīnisko pārbaudi.

Neskatoties uz to, ka transportlīdzekļa vadītāja nosūtījums uz medicīnisko pārbaudi noformēts saskaņā ar Ministru kabineta noteikumiem Nr.719, medicīnisko pārbaudi alkohola noteikšanai veikušā ārsta nezināšana, veicot medicīnisko pārbaudi, apstiprinās ar to, ka Protokols Nr.2 un Protokols Nr.197 ir aizpildīts uz neatbilstošas Ministru kabineta noteikumu Nr.394 9.pielikuma veidlapas, lai gan bija jāaizpilda uz Ministru kabineta noteikumu Nr.719 2.pielikuma veidlapas, tā kā tikai Ministru kabineta noteikumi Nr.719 paredz medicīniskās pārbaudes veikšanu transportlīdzekļa vadītājam.

Turpmāk sūdzības iesniedzējs norāda, ka, lai personu sodītu saskaņā ar Latvijas APK 149.^{15}panta astoto daļu, ir jābūt ticamiem, pieļaujamiem un attiecināmiem pierādījumiem par to, ka viņš atteicies no medicīniskās pārbaudes. Lietā šādu pierādījumu nav, jo medicīnisko pārbaudi veica nesertificēta persona. Tādējādi secināms, ka šajā lietā medicīniskā pārbaude bija prettiesiska, jo to veica un atzinumu par alkohola koncentrāciju un par narkotisko vielu ietekmi sniedza nesertificēts ārsts vai narkologs. Ar prettiesisku medicīnisko pārbaudi nav iespējams tiesiski nostiprināt nepieciešamos pierādījumus par alkohola un narkotisko vielu medicīnisko pārbaudi. Sūdzības iesniedzējs sūdzībā atsaucies uz tiesu praksi līdzīgās lietās.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā tiesa kļūdaini norādījusi, ka /pers. F/ kvalifikācija atbilst Ministru kabineta noteikumos Nr.719 noteiktajam, jo /pers. F/ ir sertificēta neiroloģe. Veikt medicīnisko pārbaudi var tikai sertificēts narkologs, kas nozīmē, ka viņš ir apmācīts šādu pārbaužu veikšanā un nepieļaus tik daudz rupju, mazāk rupju kļūdu, veicot pārbaudi, kā konkrētajā gadījumā pieļāvusi ārste /pers. F/.

Turpmāk sūdzībā norādīts, ka lietā nav pierādījumu par ceļu satiksmes negadījumu likuma izpratnē, tas ir, Ceļu satiksmes likuma 1.panta 7.punkta izpratnē. No ceļu satiksmes negadījuma reģistrēšanas protokola ir redzams, ka nekādu bojājumu pēc sadursmes nav. Sadursmes fakts pats par sevi nenorāda uz obligāti konstatējamajām pazīmēm, lai Ceļu satiksmes likuma 1.panta 7.punkta, Ceļu satiksmes noteikumu un arī Latvijas APK izpratnē runātu par ceļu satiksmes negadījuma iestāšanos.

Atsaucoties uz Administratīvā apgabaltiesa 2008.gada 16.maija spriedumu lietā Nr.A42359705 un Rīgas apgabaltiesas 2016.gada 1.februāra spriedumu lietā Nr.129126812, sūdzības iesniedzējs norāda, ka nevar runāt par ceļu satiksmes negadījuma iestāšanos, ja nav konstatēti zaudējumi.

Attiecība uz to, ka nav cēloniskās sakarības starp automašīnas vadīšanas faktu un alkohola ietekmes pārbaudi, sūdzības iesniedzējs norāda, ka, lai personu sodītu par transportlīdzekļa vadīšanu alkoholisko dzērienu iespaidā, pārbaude ir jāveic uzreiz pēc transportlīdzekļa vadīšanas vai vismaz jābūt pierādījumiem, ka vadītājs līdz pārbaudei nav lietojis alkoholu. Konkrētajā lietā šādu pierādījumu nav. Tiesa ir ignorējusi šo pierādījumu trūkumu, pilnībā

neņemot vērā to, ka sūdzības iesniedzēja tiesas sēdē sniegtie paskaidrojumi un liecinieču /pers. I/ un /pers. J/ liecības ir savstarpēji saskanīgas. Turklāt lieciniece /pers. I/ tiesas sēdē apstiprināja pašsaprotamo, ka frāze "Izlasīju, no manis teiktā pierakstīts pareizi" ir policistu nodiktēta. Lai gan ārā bija tumšs un auksts, viņa patiesībā neizlasīja policista rakstīto. Tiesā lieciniece atzina, ka bija aizgājusi uz "Olympic" pirkt kafiju, tāpēc neredzēja visu notiekošo. Tādējādi melīga ir policijas interesēs policistu ierakstīta standarta frāze "līdz policijas atbraukšanas brīdim nelietoja alkoholiskos dzērienus". /pers. I/ atzina, ka neko tādu nav teikusi, tieši pretēji, viņa liecināja, ka /pers. D/ ar viņas māsu lietoja uzdāvināto vīnu.

Atsaucoties uz Rīgas apgabaltiesas 2012.gada 20.aprīļa spriedumu lietā Nr.124004912, Rīgas apgabaltiesas 2011.gada 16.maija spriedumu lietā Nr.133054310 un arī Zemgales apgabaltiesa 2017.gada 21.septembra spriedumu lietā Nr.107001417, sūdzības iesniedzējs norāda, ka ir jābūt cēloniskajai sakarībai starp transportlīdzekļa vadīšanu un alkohola pārbaudi.

Sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa spriedumā nepamatoti norādījusi uz it kā esošām pretrunām viņa liecinātajā tiesas sēdē un iepriekš sniegtajos paskaidrojumos, jo sākotnējā paskaidrojumā par to, ka viņš vadījis transportlīdzekli, sniegtas patiesas ziņas, jo, kad policija aizturēja, /pers. D/ stāvējis netālu no transportlīdzekļa un jau kādas 10 minūtes to nav vadījis, dzēra vīnu. Savukārt paskaidrojumi tiesas sēdē, uz kuriem tiesa norāda spriedumā, ir konkrēti par brīdi, kad viņš, braucot atpakaļgaitā, pieskāries citam transportlīdzeklim, neradot zaudējumus. Turklāt uz to brīdi viņš nebija neko lietojis.

Attiecībā uz nevainīguma prezumpciju, sūdzības iesniedzējs norāda, ka tiesa spriedumā nepamatoti attaisno un uzskata par nebūtiskiem un pieļaujamiem pat vairākus ārsta pieļautos pārkāpumus, kad netiek ievērotas normatīvajos aktos noteiktās procesuālās darbības un kārtība. No tiesiskuma principa secināms, ka prettiesiska darbība nedrīkst radīt tiesiskas sekas, konkrētajā gadījumā tiesisku sodu.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā Sprieduma pamatojumu, apgabaltiesa nonāk pie viedokļa, ka Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 15.februāra spriedums ir atstājams negrozīts, bet /pers. D/ iesniegtā apelācijas sūdzība noraidāma.

Latvijas APK 7.pants nosaka, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktā kārtībā, un lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama, stingri ievērojot likumību.

Latvijas APK 243.pants paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras Latvijas APK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālajā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izspriešanā. Kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem, iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

Apgabaltiesa secina, ka viens no būtiskiem nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana. Tikai uz likumā noteiktajā kārtībā iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumu par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Apgabaltiesa konstatē, ka /pers. D/ saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{15}panta astotās daļas par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Novērtējusi pierādījumus izskatāmajā lietā, apgabaltiesa nonāk pie viedokļa, ka pirmās instances tiesa atbilstoši Latvijas APK 243.pantam pareizi novērtējusi pierādījumus administratīvā pārkāpuma lietā un pamatoti atzinusi /pers. D/ par vainīgu Latvijas APK 149.^{15} panta astotajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{13} panta trešo daļu apelācijas instances tiesa atzīst, ka Spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tādējādi izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams un apgabaltiesai nav pamata lietā konstatēto apstākļu pārvērtēšanai. Apgabaltiesa papildus uzsver turpmāk minēto.

Attiecībā uz sūdzībā norādīto, ka medicīniskās pārbaudes protokoli neatbilst patiesajai medicīnas pārbaudes gaitai un tie nav aizpildīti atbilstoši Ministru kabineta noteikumiem, apgabaltiesa norāda, ka pirmās instances tiesa minēto apstākli spriedumā ir vērtējusi. Pirmās instances tiesa pamatoti norādījusi, ka, neskatoties uz pieļautajiem Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 "Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vielu vai citu apreibinošo vielu ietekmi" pārkāpumiem, tos atzinusi par pieļaujamiem pierādīšanā, tā kā pārkāpumi nav tik būtiski, kas varētu ietekmēt vainīgā atbildību.

Pirmās instances tiesa pareizi norādījusi, ka medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.2 ārstes dotais atzinums: "pacients atsakās no medicīniskās pārbaudes alkohola ietekmes noteikšanai bioloģiskā vidē, neatbilst Ministru kabineta noteikumu Nr.719 27.punktā noteiktajam un protokols pilnībā nav aizpildīts, iztrūkst 23.-24.3.punkts, kas attiecas uz pārbaudi ar portatīvo mērierīci." Tomēr ņemot vērā to, ka /pers. D/ uzreiz kategoriski atteicies no medicīniskās pārbaudes kā tādas, neizvirzot pretenzijas pret medicīnas darbinieku rīcību un nenorādot uz jebkādiem šķēršļiem, kas liegtu viņam veikt kādas darbības vai izpildīt ārsta prasības, tiesa pareizi secinājusi, ka ar minēto protokolu apstiprinās fakts, ka atteikšanās no pārbaudes ir notikusi. Turklāt medicīniskās pārbaudes protokols Nr.197 ir sastādīts atbilstoši Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 "Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vielu vai citu apreibinošo vielu ietekmi" prasībām. Tādējādi sūdzības iesniedzēja iebildums, ka nav aizpildīta pareizā veidlapa, ir nepamatots.

Apgabaltiesa norāda, ka atbilstoši Ministru kabineta 2008.gada 2.jūnija noteikumu Nr.394 "Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība" 8.pielikumam, ir aizpildīta pareizā veidlapa, jo minēto noteikumu 2.punktā ir noteikts, ka noteikumi (izņemot 8., 9., 10. un 11.pielikumu) neattiecas uz kārtību, kādā transportlīdzekļa vadītājam konstatē alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā, kā arī narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaidu. Tādējādi pirmās instances tiesa pamatoti konstatējusi, ka medicīniskās pārbaudes protokols Nr.197 sastādīts pareizi, ievērojot Ministru kabineta 2008.gada 2.jūnija noteikumu Nr.394 "Alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtība" 2.punktu, tas ir, ka aizpildāma minēto noteikumu 8.pielikumā norādītā veidlapa.

Attiecībā uz to, ka sūdzības iesniedzējam nav piedāvāts veikt alkohola noteikšanas pārbaudi, apgabaltiesa norāda, ka ārste /pers. F/ pirmās instances tiesā liecinājusi, ka medicīnas iestādē, kur tika nogādāts /pers. D/, uz pārbaudes veikšanas brīdi visdrīzāk nav bijusi portatīvā mērierīce alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpojamā gaisā, līdz ar to nav piedāvājusi /pers. D/ šādu pārbaudi veikt. Tomēr šīs lietas ietvaros izšķiroša nozīme ir tam apstāklim, ka /pers. D/ jau sākotnēji kategoriski atteicies veikt medicīniskās pārbaudes. Kā pirmās instances tiesā liecinājusi /pers. F/, sākotnēji attiecīgajās veidlapās aizpildīti pamatdati, pēc kā viņa paskaidrojusi /pers. D/, ka tiks veikta medicīniskā pārbaude, uz ko /pers. D/ uzreiz izteicis iebildumus. Tādējādi secīgi tam apstāklim, ka slimnīcā nav bijusi portatīvā mērierīce alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpojamā gaisā, vairs nav būtiskas nozīmes, jo /pers. D/ jau sākotnēji izteicis iebildumus attiecībā uz medicīniskās pārbaudes veikšanu un ārstei vien nācās minētos apstākļus norādīt dokumentāli.

Minētie apstākļi apstiprinās arī ar lietā iegūtajiem pierādījumiem- ar lietā esošo transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolu Nr. PC300260 (lietas 12.lapa), no kura redzams, ka /pers. D/ atteicies veikt pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, kā arī

atteicies minēto protokolu parakstīt, kas atbilst policijas darbinieku /Valsts amatpersona/ un /Valsts amatpersona/ liecinātajam, ka /pers. D/ ir atteicies uz vietas veikt pārbaudi alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, tādēļ nogādāts medicīnas iestādē medicīniskās pārbaudes veikšanai. Turklāt apgabaltiesa konstatē, ka transportlīdzekļa vadītāja pārbaudes protokolā Nr. PC300260 ir nepareizi norādīts gads, kad veikta pārbaude, taču tam nav izšķirošas nozīmes, jo gan pats /pers. D/, gan liecinieki, gan arī policijas darbinieki apstiprināja, ka notikums noticis 2019.gadā, nevis 2018.gadā. Tādējādi, ievērojot minētos pierādījumus, tiesai nav pamata apšaubīt, ka /pers. D/ jau sākotnēji notikuma vietā, gan arī vēlāk medicīniskajā iestādē paudis kategorisku atteikumu piekrist medicīnisko pārbaužu veikšanai, līdz ar ko /pers. D/ pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc Latvijas APK 149.^{15}panta astotās daļas par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Sūdzībā izteikto iebildumu, ka medicīniskās pārbaudes protokols Nr.197 ir nepieļaujams pierādījums, apgabaltiesa uzskata par nepamatotu. Apgabaltiesa norāda, ka /pers. F/ savās liecībās nav norādījusi, ka nav veikusi pārbaudi uz narkotisko vielu ietekmi. Ārste norādīja, ka viņa abas pārbaudes veikusi vienlaicīgi, attiecīgi aizpildot abus medicīniskās pārbaudes protokolus vienu pēc otra. /pers. F/ pirmās instances tiesā izskaidroja, ka sākotnēji runājusi ar /pers. D/, lai izprastu, vai viņš orientējas telpā un laikā, apskatījusi viņu, lai novērtētu viņa izskatu un stāvokli, turklāt minētās darbības nepieciešams veikt gan attiecībā uz medicīnisko pārbaudi alkohola ietekmes noteikšanai, gan attiecībā uz narkotisko (psihotropo) vielu ietekmes noteikšanu, tādēļ tās iespējams veikt vienlaikus. Ievērojot to, ka pēc tam sekojis /pers. F/ paziņojums, ka tūlīt tiks veikta medicīniskā pārbaude, pret ko /pers. D/ uzreiz izteicis iebildumus, /pers. F/ pamatoti konstatējusi, ka /pers. D/ atteicies no medicīnisko pārbaužu veikšanas alkohola koncentrācijas noteikšanai un narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Attiecībā uz sūdzībā norādīto iebildumu, ka medicīniskās pārbaudes protokoli Nr.2 un Nr.197 atšķiras ar rokrakstiem, apgabaltiesa norāda, ka ārste /pers. F/ apstiprināja, ka medicīniskās pārbaudes protokola "galvu" aizpildījusi medicīnas māsa, ierakstot pamatdatus, tāpēc ir šie atšķirīgie rokraksti. Turklāt arī ārstei pašai rokraksti mēdz atšķirties. /pers. F/ pirmās instances tiesas sēdē apstiprināja, ka abus medicīniskās pārbaudes protokolus ir rakstījusi viņa, pārbaudes veikusi viņa. Turklāt apgabaltiesas ieskatā nav izšķirošas nozīmes tam apstāklim, kas fiziski aizpilda šos medicīniskās pārbaudes protokolus, nozīme ir tam, vai medicīniskās pārbaudes veicis ārsts, kurš to ir tiesīgs darīt, vai medicīniskās pārbaudes protokolos atspoguļotās ziņas atbilst tām, kuras ārsts ieguvis, veicot pārbaudes, un vai attiecīgais ārsts šīs ziņas ar savu parakstu arī ir apstiprinājis, kā tas noticis šajā gadījumā.

Ievērojot minēto, apgabaltiesa nesaskata par nepieciešamu nozīmēt rokraksta ekspertīzi attiecībā uz medicīniskajiem pārbaudes protokoliem Nr.2 un Nr.197, jo no sūdzības iesniedzēja pieteiktā lūguma redzams, ka netiek apstrīdēts fakts, ka minētos protokolus parakstījusi ārste /pers. F/, taču tiek izteiktas šaubas par to, kurš fiziski šos dokumentus sarakstījis. Sūdzības iesniedzējs norādījis uz MK noteikumu Nr.719 "Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vielu vai citu apreibinošo vielu ietekmi" 15.punktu, kur noteikts, ka pirms medicīniskās pārbaudes veikšanas ārsts, pamatojoties uz personu apliecinošiem dokumentiem, transportlīdzekļa vadītāja apliecību vai darbinieka iegūto informāciju, pārliecinās par pārbaudāmā transportlīdzekļa vadītāja identitāti. Atbilstoši normatīvajiem aktiem par alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes pārbaudes kārtību informāciju par transportlīdzekļa vadītāju reģistrē personu reģistrācijas žurnālā, kurām noteikta alkohola, narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekme (turpmāk – reģistrācijas žurnāls), transportlīdzekļa vadītājam piešķir numuru un sastāda medicīniskās pārbaudes protokolu divos eksemplāros. Tādējādi sūdzības iesniedzējs paudis viedokli, ka medicīniskās pārbaudes protokolus drīkstētu sarakstīt tikai ārsts.

Kā jau minēts iepriekš, tiesas ieskatā nav būtiskas nozīmes tam, kurš fiziski sarakstījis minētos protokolus (ievērojot gan tiesas iepriekš norādītos apstākļus), jo minēto dokumentu sastādīšanu ārsts ar savu parakstu ir apliecinājis, apliecinot arī norādīto ziņu patiesumu. Turklāt tiesa nesaredz nekādu pamatu šaubām, ka medicīnisko pārbaudi būtu veikusi kāda cita persona, nevis /pers. F/, jo lietā nav neviena pierādījuma, kas varētu šādas šaubas radīt.

Attiecībā uz sūdzībā izteikto iebildumu, ka tiesa sašaurināti tulko prasības par medicīniskās pārbaudes veicēju un, ka /pers. F/ nebija tiesīga veikt medicīnisko pārbaudi, apgabaltiesa uzskata minēto iebildumu par nepamatotu.

Apgabaltiesa uzskata, ka ir ievērota Ministru kabineta 2018.gada 27.novembra noteikumu Nr.719 "Kārtība, kādā nosaka alkohola koncentrāciju asinīs un izelpotajā gaisā un konstatē narkotisko vielu vai citu apreibinošo vielu ietekmi" 14.punktā noteiktā kārtība, kur noteikts, ka medicīnisko pārbaudi veic sertificēts narkologs vai citas specialitātes sertificēts ārsts (turpmāk – ārsts) kādā no šo noteikumu 1.pielikumā minētajām ārstniecības iestādēm, kas nodrošina medicīniskās pārbaudes veikšanu, ievērojot alkohola, narkotisko, psihotropo un toksisko vielu ietekmes noteikšanas medicīnisko tehnoloģiju. Lietā ir noskaidrots, ka /pers. F/ ir sertificēts neirologs, tas ir, citas specialitātes sertificēts ārsts. Tādējādi atbilstoši minēto noteikumu 14.punktam /pers. F/ bija tiesīga veikt medicīnisko pārbaudi /pers. D/.

Sūdzības iesniedzēja iebildumam par to, ka ceļu satiksmes negadījums nemaz nav noticis, apgabaltiesas ieskatā nav būtiskas nozīmes šīs lietas izvērtēšanā.

/pers. D/ iesniedzis apgabaltiesai Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja priekšnieka /Valsts amatpersona/ 2019.gada 19.marta lēmumu Nr.20-19/90, ar kuru atcelts 2019.gada 4.februāra Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Patrulpolicijas nodaļas Satiksmes uzraudzības rotas vecākā inspektora Valsts amatpersona pieņemtais lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.PC300261 pret /pers. D/ un lieta izbeigta. Minētajā lēmumā iestāde konstatējusi, ka savstarpējā transportlīdzekļu sadursmes rezultātā nevienai no iesaistītajām pusēm nav nodarīti nekādi zaudējumi, līdz ar to sadursme nav uzskatāma par ceļu satiksmes negadījumu atbilstoši Ceļu satiksmes likumam. Vienlaicīgi iestāde norādījusi, ka sadursmi izraisījis /pers. D/, vadot transportlīdzekli atpakaļgaitā.

Apgabaltiesa norāda, ka tam, vai ceļu satiksmes negadījums notika, nav nekādas nozīmes šajā lietā. /pers. D/ saukts pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.^{15} panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu par atteikšanos no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Tādējādi tiesai jākonstatē, vai persona vadījusi transportlīdzekli un, vai tā pēc transportlīdzekļa vadīšanas atteikusies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes. No lietas materiāliem redzams, ka /pers. D/ pirmās instances tiesā neapstrīdēja faktu, ka vadījis transportlīdzekli. Minēto apstiprināja arī liecinieki /pers. I/, /pers. J/, /pers. N/, /pers. O/. Lai gan /pers. D/ pirmās instances tiesā apgalvoja, ka līdz brīdim, kad ieradās policijas darbinieki (bet jau pēc tam, kad bija beidzis vadīt transportlīdzekli), izdzēris 200-300 gramus vīna, tiesa minētās liecības neatzīst par ticamām un uzskata, ka tās sniegtas nolūkā izvairīties no iespējamās atbildības. Tā no sākotnējā /pers. D/ paskaidrojuma redzams (lietas 8.lapa), ka pēdējais noliedzis faktu attiecībā uz automašīnas vadīšanu, par alkohola lietošanu neko nav liecinājis. No sākotnējiem /pers. N/, /pers. J/, /pers. I/ un /pers. O/ paskaidrojumiem redzams, ka tieši /pers. D/ bijusi tā persona, kas vadījusi automašīnu, atpakaļgaitā izraisot sadursmi, turklāt, neviena no minētajām personām neliecināja, ka /pers. D/ pēc sadursmes būtu lietojis alkoholu (lietas 9.- 11., 27.lapa). Šādos apstākļos tiesai ir pamats uzskatīt, ka /pers. D/ laika gaitā apdomājis notikušo, izvēlējies aizstāvības taktiku, sniedzot maldinošas liecības par notikušo, lai

izbēgtu no iespējamā soda piemērošanas.

Bez tam tiesa uzskata par pierādītu arī to, ka /pers. D/ atteicies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes. Tiesa jau iepriekš norādījusi, ka minēto faktu apstiprina lietā esošie divi medicīniskās pārbaudes protokoli Nr.2 un Nr.197, policijas darbinieku /Valsts amatpersona/ un /Valsts amatpersona/, kā arī ārstes /pers. F/ sniegtie paskaidrojumi. Ievērojot minēto, pirmās instances tiesa pamatoti spriedumā atzinusi, ka /pers. D/ vadījis transportlīdzekli un atteicies no medicīnisko pārbaužu veikšanas, šādi izdarot Latvijas APK 149.[15] panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu.

Bez tam Kurzemes apgabaltiesā saņemts iesniegums no /pers. O/, kurā norādīts, ka 2019.gada 5.janvārī bijis liecinieks notikumam Kuldīgas ielā Ventspilī, par ko sniedzis liecību 2019.gada 6.janvārī. Tāpat iesniegumā norādīts, ka /pers. D/ uzdāvināja meitenēm vīnu. Kad atbraukusi policija, /pers. D/ nekur nav bēdzis un nav pretojies. Policija uzreiz /pers. D/ aizturējusi.

Tāpat Kurzemes apgabaltiesā saņemts /pers. N/ iesniegums, kurā norādīts, ka 2019.gada 5.janvārī, plkst. 22.50 izsaukusi ceļu policiju, kura atbraukusi pēc desmit divpadsmit minūtēm. Situācija starp /pers. I/ un /pers. D/ nav bijusi nopietna, tā atrisināta, jo automašīna tikai nedaudz bija pieskārusies otrajai automašīnai. /pers. D/ par sagādātajām neērtībām uzdāvinājis kasti ar vīnu. Turklāt, kad atbraukusi policija, /pers. D/ bijis mierīgs.

Izvērtējot /pers. O/ un /pers. N/ iesniegtās liecības, apgabaltiesa atzīst, ka šīm liecībām nav būtiskas nozīmes pierādījumu izvērtēšanā, jo ne /pers. O/, ne /pers. N/ neapstiprina un arī nenoliedz faktu, ka /pers. D/ vadīja transportlīdzekli, kā arī neapstiprina un arī nenoliedz, ka medicīnas iestādē /pers. D/ ir atteicies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes.

Bez tam /pers. D/ iesniedzis apgabaltiesai citā administratīvā pārkāpuma lietā pieņemtu Veselības inspekcijas 2019.gada 5.aprīļa lēmumu, ar kuru konstatēts, ka medicīniskās pārbaudes protokols Nr.20 alkohola ietekmes (koncentrācijas) noteikšanai nav aizpildīts atbilstoši Ministru kabineta 2005.gada 11.janvāra noteikumiem Nr.15 "Kārtība, kādā nosakāma alkohola koncentrācija asinīs un izelpotajā gaisā un konstatējams narkotisko vai citu apreibinošo vielu iespaids", pārkāpjot 13.3. un 27.punktas prasības.

Apgabaltiesa atzīst par pamatotu sūdzības iesniedzēja iebildumu, ka medicīniskās pārbaudes protokolā Nr.2 nav aizpildīti attiecīgie punkti, kas saistīti ar alkohola koncentrācijas pārbaudi izelpojamā gaisā, tomēr apgabaltiesa jau iepriekš spriedumā norādījusi, ka minētajam apstāklim lietas izlemšanā nav izšķirošas nozīmes, ievērojot to, ka /pers. D/ kategoriski atteicās veikt medicīnisko pārbaudi.

Bez tam /pers. D/ iesniedzis CD disku, kurā redzama viņa aizturēšana. Apgabaltiesa, iepazīstoties ar minētā diska saturu, pārliecinājusies, ka diskā redzamajam saturam nav būtiskas nozīmes lietas izlemšanā, jo tajā netiek atspoguļoti fakti par to, vai /pers. D/ vadījis transportlīdzekli attiecīgajā vietā un laikā, nav arī redzams, ka /pers. D/ lietotu alkoholu, tāpat nav atspoguļoti fakti, kas norisinājušies medicīniskajā iestādē. No iesniegtā diska satura vien redzams, ka /pers. D/ tiek aizturēts, aizlaužot rokas, kas atbilst jau lietā noskaidrotajiem apstākļiem- policijas darbinieka /Valsts amatpersona/ norādītajam, ka viņš attiecībā pret /pers. D/ pielietojis speciālo aizturēšanas paņēmienu, aizliecot rokas aiz muguras, noguldot personu uz motora pārsega.

Ņemot vērā iepriekš minēto, apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesa ir pareizi izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un izdarījusi pamatotus secinājumus par lietas faktiskajiem apstākļiem. Kurzemes apgabaltiesa secina, ka lietā ir pietiekoši pierādījumi tam, ka /pers. D/ pēc transportlīdzekļa vadīšanas atteicies no medicīniskās pārbaudes alkohola koncentrācijas noteikšanai, narkotisko vai citu apreibinošo vielu ietekmes pārbaudes un izdarījis administratīvo pārkāpumu, kas paredzēts Latvijas APK 149.[15] panta astotajā daļā, par ko viņam pamatoti piemērots administratīvais sods.

Apgabaltiesa atzīst, ka /pers. D/ piemērotais administratīvais sods ir atbilstošs un samērīgs izdarītajam administratīvajam pārkāpumam.

Rezolutīvā daļa

Vadoties pēc Latvijas APK 289.[12] panta otrās daļas 1.punkta, 289.[22] panta, Kurzemes apgabaltiesa

nosprieda

Kurzemes rajona tiesas 2019.gada 15.februāra spriedumu atstāt negrozītu, bet /pers. D/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Pilns spriedums pieejams no 2019.gada 25.aprīļa.

Tiesnesis referents K.Līcis
Tiesnese I.Rozīte
Tiesnesis D.Aktumanis